

Sygn. akt IV CSK 97/14

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lipca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko D. M.-L.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 16 lipca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje Radcy Prawnemu J. K. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w [...] kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.**

UZASADNIENIE

Powód złożył skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 24 maja 2013 r., w którym oddalono jego apelację, złożoną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 7 grudnia 2012 r. Wyrokiem tym Sąd Okręgowy oddalił powództwo powoda o zasądzenie odszkodowania i zadośćuczynienia, skierowanego przeciwko pozwanej.

W skardze kasacyjnej powód wskazywał na naruszenie przepisów postępowania i przepisów prawa materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wyjaśniał, że w rozpoznawanej sprawie wystąpiło istotne zagadnienie prawne opisane bliżej w pkt II skargi. Skarżący domagał się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie – o uchylenie tego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej powoda i zawartą w niej prawną motywację wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie występuje przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, określona w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Zagadnienie zachowania przez pełnomocnika z urzędu należytej staranności w związku z udzieleniem stronie pomocy prawnej może być ocenione na tle konkretnych okoliczności i w związku z udzieleniem takiej pomocy prawnej w zindywidualizowanej sprawie. Nie ma zatem waloru istotnego zagadnienia prawnego kwestia przedstawiona w pkt II skargi. Z wyjaśnienia powoda ponadto nie wynika, czy chodzi tu o kwestię staranności zawodowej w związku z ujęciem winy pełnomocnika, czy po prostu o kwestię istnienia profesjonalnego obowiązku informacyjnego, pojawiającego się w związku z regulacją zawartą w art. 118 § 5 k.p.c. Gdyby przyjąć tę drugą wersję i akcentować naruszenie przez pozwanego takiego obowiązku informacyjnego (ogólnego lub wynikającego z łączącego strony stosunku obligacyjnego), to należy stwierdzić, że w świetle ustaleń dokonanych przez Sądy *meriti* nie można przyjąć, iż zaistniały wszystkie przesłanki odpowiedzialności pozwanego pełnomocnika, a przede wszystkim – szkoda

majątkowa po stronie powoda. Wyjaśniono bowiem, że analiza akt sprawy Sądu Okręgowego w G. (sygn.. akt – I C [...]) nie dawała uzasadnionych podstaw do przyjęcia, że wniesienie skargi kasacyjnej – zaniechanej ostatecznie przez pełnomocnika powoda – czyniłoby realną prognozę uzyskania przez powoda wyroku zasądzającego, Ponadto w postępowaniu apelacyjnym stwierdzono, że jednak nie było podstaw do wniesienia skargi kasacyjnej.

W żadnym wypadku nie można natomiast twierdzić, że wskazywane przez stronę pozwaną (pełnomocnika z urzędu) zaniechanie w toku świadczenia podjętej pomocy prawnej, prowadzić mogłoby do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci jego czci lub godności osobistej. Nie istnieje zatem merytoryczny związek między wskazanym w pkt II zagadnieniem prawnym a tym fragmentem skargi kasacyjnej.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono stosownie do art. 98 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. i §§ 6, 12, 16 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...) (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).

[aw]